

Skikkelse, hvori Forslaget foreligger for det høje Ting, og denne Utilfredshed kan jeg selvfølgelig godt forstaa. Det vil være det høje Tings Medlemmer bekendt, at jeg havde ønsket, at Landstinget var kommet Folketinget mere i Møde, end det er, men at jeg ikke har kunnet faa dette Ønske fremmet.

Imidlertid, naar man nu vil se paa, hvorledes Landstingets Stilling er over for en Toldrevision, saa tror jeg dog, at den Opfattelse, der efter de Udtalelser at dømme, som vi have hørt fra det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), gør sig gældende herom, ikke er korrekt. Det fremhæves jo fra dette Tings Side, at det Forslag, der i 1897 gik op til Landstinget fra det høje Ting her, var et Kompromisforslag, og dette er fuldstændig rigtigt. Det var først og fremmest et Kompromisforslag, fordi det var en Overenskomst mellem de forskellige Anskuelse i Partierne her inden for selve Tinget, og allerede dette havde sin store Betydning. Det var dernæst et Kompromisforslag, fordi det var en Overenskomst mellem det Udvalg, som Tinget den Gang havde nedsat angaaende Forslaget, og den daværende Finansminister, idet Finansministeren sluttede sig til Fler-tallets Indstilling i denne Sag, men ganske vist med Forbehold, og et meget væsentligt Forbehold, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem for Slagelse. Men i det hele og store fik Forslaget den daværende Finansministers Tilslutning, og for saa vidt er Betegnelsen jo fuldstændig korrekt. Men naar det gælder det andet Tings Stilling, maa det dog erkendes, at det andet Ting slet ikke havde været med i disse Forhandlinger. Forslaget var ikke et Kompromisforslag mellem dette Ting og det andet Ting, og det var heller ikke et Kompromisforslag, som havde bindende Virkning for det andet Ting, saaledes som man har sagt, fordi Ministeren skulde have taget Stilling paa det andet Tings Vegne. Dette har den daværende Finansminister ikke gjort; han har tværtimod mere end en Gang hævdet, at Landstinget maatte have sin Stilling forbeholdt over for denne Sag. Nu er det jo en vitterlig Ting, og det er ogsaa blevet omtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), at en Revision af Toldtariffen har været et Tvistespørgsmaal, et skarpt Stridsspørgsmaal mellem Tingene gennem en lang Aarrække. Men holder man sig dette for Øje, kunde man ikke vente her i dette høje Ting, at Landstinget skulde tage det

Forslag, der kom op til det, ubeset, uden andre væsentlige Ændringer end saadanne, med Hensyn til hvilke Ministeren allerede havde taget Forbehold. Det kunde man som sagt ikke vente, og det skete selvfølgelig heller ikke. Derover kan der ikke føres Klage.

Men naar der saa fra Landstingets Side skulde dømmes om, hvorledes denne Sags Gang vilde blive i Fremtiden, mener jeg, at man i Landstinget er gaaet ud fra som givet, at denne Sag ikke vilde kunne blive bragt til Ende uden gennem Brugen af Fællesudvalg; det maatte ende med et Fællesudvalg mellem Tingene, som kunde søge at bringe en endelig Afgørelse frem, for at føre Sagen til Ende. Dette har betinget Landstingets Stilling til Forslaget. Det er min Overbevisning. Det er stadig med Fællesudvalg for Øje, at Landstingets Flertal har indtaget den Position, som det har indtaget til Forslaget. Derfor begyndte Landstinget med at gaa meget yderlig bort fra Folketinget, yderligt for saa vidt, men dog ikke yderligere, end at det svarer til den Stilling, Landstinget tidligere har indtaget over for Revisionen af Toldloven. Senere har Landstinget nærmet sig mere til Folketingets Stilling, ikke med store Skridt, det indrømmer jeg, men Tilnærmelse foreligger, og det er ogsaa blevet fremhævet i Dag af de ærede Medlemmer for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) og Hillerød (Dinesen). For Landstinget har det staaet saaledes, at man, saaledes som det ogsaa er sagt deroppe, ikke i Forvejen kunde opgive det, som i et Fællesudvalg maatte bruges for at bringe en Overenskomst i Stand.

Det er altid mindre heldigt, naar det ved en Sags Behandling her paa Rigsdagen paa Forhaand er givet, at den maa ende i Fællesudvalg. Fællesudvalget skulde staa som noget, der kun bliver nødvendigt mod al Forventning. Men saaledes har det ikke været i denne Sag, og det er ganske sikkert, at det er dette Forhold, der har sat sit Stempel paa Sagens Behandling i Landstinget. Ved denne er der fra Landstingets Side paa forskellig Maade givet til Kende, at man er villig til at gaa til en Forhandling og til en Forhandling med Ønske om at komme til Enighed. I saa Henseende skal jeg hen-vise til den Afstemning, der nu fandt Sted i Landstinget, og tillige til de Udtalelser, der fremkom baade fra Ordføreren i Landstinget og tillige fra andre indflydelsesrige Medlemmer. Jeg ser saaledes ikke paa denne Sag uden Haab om at naa til